

ZRNO PRIPOVEDUJE

Ko sem bilo še mlado in sem počivalo v klasu pšenice, mi in bilo treba misliti na to, kako bo, ko bom padlo na tla. No, mislilo sem, da bom v klasu še dolgo, a usoda je hotela drugače.

Nekega lepega sončnega dne je prišel kmet, da bi požel pšenico. Ko je utrgal klas pšenice, v katerem je bil moj domek, sem kar naenkrat padlo na tla. Tam sem obstalo, se malo pogreznilo v zemljo in čakalo ...Minilo je nekaj časa in vzknilo sem. Zraslo sem v lepo, visoko pšenico, najvišjo na vsem polju. Moj pogled je segal daleč, vse do najvišjih hiš v bližnji vasi.

In zopet je nastopil čas žetve. Skupaj z ostalimi zrni me je kmet odnesel v mlin. Ustrašilo sem se, da je to moj zadnji dan, ko sem živo. A na srečo sem se motilo. Ko me je kmet zmlel, je iz mene nastala moka, lepa snežno bela moka. Odnese me je domov, me zapakiral in prodal. Kupila me je neka ženska in iz mene takoj spekla dišeč, domač kruh. Ko so me otroci jedli, sem padlo na tla kot drobtina. Skrilo sem se v luknjico v zidu.

Zdaj sem tukaj, v luknjici, in drugim drobtinam pripovedujem to zgodbo.

Anja Ribič, 6. C

Mentor: Tanja Lavrič